

Mladí putují

Teenagers jsou pozvaní, letos asi poprvé v historii, na svou vlastní pouť do Říma, na setkání s papežem Františkem. Vzhledem k věku budou muset mnozí cestovat s dospělými, takže jich tam všech bude o víkendu po Velikonočních dost. Je ale Svatý rok, jednou za 25 let, a proto taková pouť stojí za to. Pokud už jste přihlášení, tak vám přeju super zážitky ze setkání s věřícími kamarády z celého světa. Zopakujte si proto angličtinu a z italštiny aspoň „prego“, „gracie“ a „dželáto“.

A vy, kteří jste se nepřihlásili, nenechte šanci Svatého roku propadnout. Zkuste se domluvit na teen pouti na nějaké jiné poutní místo ve vašem okolí. Mezi dospělými najdete určitě i ochotný doprovod a podporu. Jen jedno je důležité: nejít jen na nejbližší kopec, ale zkuste dát aspoň 10 nebo

15, nebo 20 kilometrů pěšky! Půjde to, nebojte, věřte si. Bágl s pitím a jídlem stačí, mobil nechte u vedoucího, cestou srandičky, blbinky, ale u křížku na cestě zastávka na modlitbu. Uvidíte, že to bude ze začátku depka, ale na konci pouti zažijete něco tak krásného, co se nedá popsat. Na poutním

Foto: lassedesignen

místě byste měli mít závěrečný program s oceněním (nejčastěji to bývá placka) a domluvený odvoz domů.

Chodit pěšky na takovou dálku sice už dnes není běžné. Spoustu dětí vozí rodiče autem až ke škole a v tělocviku mají omluvku.

Ale víte, kdo vám ukázal jako první, že to zvládnou klidně už dvanáctiletí? Přece Pán Ježíš, když mu bylo 12, tedy skoro teen, dal pěšky přes 100 kilometrů se svatým Josefem a Pannou Marií při pouti do Jeruzaléma, s přespáním v poušti. Ale zbytek už znáte.

*S požehnáním na pouť
otec Jiří Kaňa*

„Nechápu, jak někdo mohl uhodnout můj PIN!“
„Co jsi měl za PIN?“
„Letopočet, kdy papež Řehoř IX. svatořečil Dominiga de Guzmána, zakladatele dominikánského řádu.“
„A ve kterém roce to bylo?“
„V roce 1234.“

SVATÉ SLOVO

Je z hlediska křesťanského horší sprostá mluva, nebo brání jména Božího nadarmo? Jáchym, 16 let

Milý Jáchyme, děkuji za Tvůj dotaz.

Dokazuje, jak si uvědomuješ závažnost slov: jazyk je sice malá část těla, ale může poskvrnit celého člověka (srov. Jak 3, 5-6).

Avšak položíme-li otázku takto obecně, nemůžeme na ni dobře odpovědět. Vždyť se jedná o široké pojmy. „Brání jména Božího nadarmo“ může znamenat nějaké „šmarjá“, kterým si člověk uleví, aniž by chtěl udělat něco špatného, až po zapřísahání se při Božím jménu v nějaké závažné věci. Stejně tak pod „sprostou mluvou“ se dá představit nějaké „do prd...“, když se při práci klepnu klavírem do prstu, až po vulgární slovní útok, kterým druhému zle ublížím. Tím ubližuji i Kristu, který je v každém člověku (srov. Mt 25, 40). Záleží tedy vždy na tom, kdo, co, kdy, a za jakým účelem říká.

Pán Ježíš upozorňuje: „Co vychází z člověka, to ho poskvrňuje“ (Mk 7, 20). To, jak mluvím, ovlivňuje mě okolí i mě samého. Obrazně řečeno: Slovem mohu vypustit ze svého srdce vůni nebo jedovatý plyn. Vůni laskavosti, pokoje, moudrosti..., nebo jed zloby, hrubosti, pohrdání... Dýchám to pak já i lidé kolem. A jako má náš čich schopnost

adaptace, může si i naše nitro zvyknout na vulgaritu a ponižující ironii nebo na brání Božího jména nadarmo. A pak se stáváme necitlivými, sprostými nebo bezbožnými.

Dříve lidé v kritických chvílích vyslovovali Boží Jméno, ale nikoli bezmyšlenkovitě. Dovolávali se s vírou pomoci u Ježíše, Panny Marie, Sv. Josefa a jiných svatých. Jméno JEŽÍŠ má ohromnou moc. V tomto „jménu“ musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí...“ (Flp 2, 10). Démoni se před ním třesou, je-li vysloveno s úctou a vírou. Je vyznáním důvěry. Hebrejské Jehošua nebo Ješua znamená: „Bůh zachraňuje“. Východní křesťané znají tradici neustálé „modlitby Ježíšovy“. Opakují znovu a znovu: „Pane Ježíši, Synu Boží, smiluj se nade mnou...“ Nauč se i Ty často volat k Ježíši s láskou a vírou. Zformuluj si klidně vlastní střelnou modlitbu, která bude vyjadřovat Tvůj vztah k Pánu, Tvou touhu nebo důvěru v Něj. A pocítíš jeho moc.

Otec Jiří Smolek, Centrum života mládeže Křižovatka Příchovice

Foto: Studio Romantic(2) - Adobe stock

ME VE FUTSALU KNĚŽÍCH

O. Petr Kaňa s číslem 19 předvádí fotbalové parádičky.

PTAL SE PETR LUKÉŠ

Schválně, jestli uhádneš, kde byla v únoru letošního roku větší koncentrace kněží než ve Vatikánu? Přece v maďarském městě Kisvárd, který leží na východě země kousek od hranic s Ukrajinou. To musí být asi zbožný kraj, když tam je tolik katolických kněží, že? Sice věřím, že to tak skutečně je, ale velká koncentrace kněží byla způsobena zájmovou a již tradiční sportovní událostí, kterou je Mistrovství Evropy ve futsale kněží. Jednalo se o 17. ročník a již pošesté se ho v řadách českých reprezentantů zúčastnil i kněz Kryštof Mikuszewski z farnosti Bozkov u Semil (litoměřická diecéze). Byl tak hodný, že jsme s ním již cestou z turnaje mohli udělat krátký rozhovor.

Jak bys zhodnotil celou akci?

Jedním slovem výborné. Skvělá organizace, do které se zapojilo velké množství lidí. Krásné moderní haly, dokonce jsme měli i hotel s termály. Kromě samotného fotbalu jsme měli i duchovní program. Dokonce jsme se zúčastnili i řeckokatolické mše. Právě v domácím týmu hrálo hodně řeckokatolických kněží. Zahajovací mši měl římskokatolický biskup a mši závěrečnou biskup řeckokatolický.

Co je vlastně podle tebe smyslem akce?

Samozřejmě zahrát si fotbal, ale především komunita všech lidí, utužení kněžského společenství, všemožná setkání a poznání nových míst. Celkem byly dva hrací dny a jeden den se konal hromadný výlet s poznáním kultury, např. maďarský tanec je nádherný. Na konci nám byl přečten dopis od premiéra Orbána, který o této akci

také věděl. Úžasné bylo také velké množství fanoušků, když fandily i děti, které přišly ze základních i mateřských škol – měly bubny, megafony, prostě skvělá atmosféra. Fandily všem a vytvářely skvělou kulisu.

Samozřejmě, že já Polsku, ale většina Slovákům. Z Polska přijeli dokonce diváci vypravenými autobusy.

To abychom se báli, že tě Poláci budou draftovat do svého týmu.

Nemusíš se bát. Poláci mají velmi silný tým a velkou základnu. Vyhráli už devětkrát. Další šampionát bude navíc v polském Lublinu.

Nemohli jsme si nevšimnout nádherných kněžských štol, které zdobily naše reprezentanty.

Ano byl to sponzorský dar, a hlavně to bylo pro nás velké překvapení. Jsou krásné, ale hrát jsme s nimi nemuseli.

Něco závěrem?

Celé setkání bylo pro mě obrovským pozváním. Zažít společenství dalších cca 250 kněží ze 14 zemí je skutečně nádherné.

Ať vám Pán žehná +

I přes 13. místo je vidět, že sis turnaj užil. Kdo vás vlastně vede?

Máme skvělého trenéra Marka Vomáčku a náš kapitán Petr Kaňa je zodpovědný za přípravu. Jsme celkem 4 řeholníci a ostatní jsou diecézní kněží. Hráli jsme na dvě pětky plus gólman.

Takové pestré složení. Vidáte se během roku?

Každý měsíc jsme se vídali na tréninku, ale ne vždy to vyšlo. Přece jenom kněžské povinnosti. Ale třeba takoví Slovinci nebo Portugalci trénují každý týden. To se pak musí projít.

Finále muselo mít velmi pikantní náboj, protože se utkali Poláci a Slovinci. Komu jste fandili?

Foto: P. Tóth, Foto: Nóra - 17th European Futsal Championship of Catholic Priests